

mende lader det være de tilgrændsende Communer, der kunne tage Initiativet til Fiskeriets Fremning, medens det med Hensyn til den sidste Klasse er Rødtagerne i Fiskeriet, der kunne fremkalde en Ordning. Men derimod vil det næppe kunne billiges, at der ogsaa i andre Henseender opstilles forskjellige Regler for disse Bandes Behandling, og at navnlig Ordningen af Fiskeriet i Sundene og Fjordenes skal beroe paa, om Fleertallet af de tilgrændsende Communers Bestyrelser kan forenes om Vedtægter, der opnaae Indenrigsministerens Bifald, medens regulativmæssige Forstrifter for Fiskeriet i de første Bander kunne fremtvinges, naar et vist Antal af Rødtagerne begjære det (§ 9). Udvalget antager, at Sagen bør stilles lige for begge Arter af Bander, saa at der overalt, hvor de Vedkommende ikke indbyrdes kunne blive enige om Regler for Fiskeriets Benyttelse, kan fordres en Ordning fra det Offentliges Side, og at derhos Udgangen til at fremkalde en saadan bør gjøres langt friere, end Tilfældet er efter Udkastet. Vi skjønne overhovedet ikke rettere, end at Sagen har en saa stor almindelig Interesse, at endogsaa en enkelt Rødtager i Fiskebandet, — for Sundenes og Fjordenes Vedkommende enhver af de tilstødende Communer — bør være berettiget til at kræve det Offentliges Medsamtykke. Den Fremgangsmaade, der i saa Henseende vilde være at iagttage, tænker Udvalget sig da nærmest at kunne være den, at den Paa-gjældende henvendte sig med Andragende til Amtsrådet, som da vilde have at udnævne en

Commission paa 3 eller 5 Medlemmer, der maatte antages at besidde Kjendskab til Fiskeriet og de stedlige Forhold — at benytte Landvæsencommissionerne til denne Art af Forretninger, der ligge ganske udenfor deres sædvanlige Virksomhed, og hvortil de ikke kunne forudsættes at have særlig Indsigt, betragter Udvalget som aldeles uhenfigtmaessigt. Forsaa-vidt disse Commissioner da ikke kunde tilvejebringe mindelig Overenskomst, vilde de — efter Omstændighederne med Tilkaldeelse af saakaldt Bistand fra Indenrigsministeriet, jfr. Udkastets § 9 — have at affatte Regulativer, der derefter vilde være at indsende til Indenrigsministeriets Stadsfæstelse. Omkostningerne vilde være at bære af samtlige Rødtagere i Fiskeriet — for Fjordenes og Sundenes Vedkommende af samtlige tilstødende Communer. De saaledes stadfæstede Regulativer burde vistnok, i alt Fald i Begyndelsen, indtil der var vundet større Erfaring i disse Forhold, ikkun have Gyldighed for 5 Aar, dog saaledes, at de vedbleve at gjælde, forsaavidt der ikke fremkom Begjæring om Forandring; jfr. Udkastets § 10.

Endnu skal Udvalget tillade sig at henstille, om der ikke, navnlig forsaavidt Forslaget ikke indskrænkes til blot at give Regler for Udøvelsen af Fiskeriet, men fremtræder som en Lov om Fiskeri i Almindelighed, turde være Anledning til at optage Bestemmelser om Straf for ulovligt Fiskeri, en Gjenstand, hvortil det er bekjendt nok, at der føles ikke ringe Trang i vor Retsforfatning; jfr. Motiverne til Straffeloven Side 288—89.

Brind-Seidelin.

Brock,

P. Hansen.

Formand og Debfører.

Mourier-Petersen.

Nielsen.

Slytte.

Wichfeld.